

Reijo Hänninen:

Jeesus on todellinen Vapauttaja ja Hyvä Paimen. Hän kuoli tähtesi ja kärsi ristillä tuomiosi. Hän on varmasti puolellasi. Hän antaa sinulle anteeksi kaikki syntisi, rauhan sydämeesi ja hyvän omantunnon.

- * **Totuus vapauttaa.** Pyhä Henki on Totuuden Henki. Anna Hänen puuttua elämäsi ja muuttaa se sellaiseksi, kuin Hän haluaa:
- * Kun elät Pyhän Hengen läsnäolossa, Hän ohjaa sinut tuoreeseen ja läheiseen suhteeseen Jeesuksen kanssa. Hän avaa sinulle Sanan lupaukset ja täyttää sydämesi ja suusi Jumalan ylistyksellä.
- * Pyhä Henki varjelee sinut armossa: Jeesuksen veri puhdistaa sydämesi, ja kuulet Pyhän Hengen äänen. Kun teet, mitä Hän käskää, olet Jeesuksen ystävä, ja koet ihmeitä Hänen voitelussaan.
- * Jeesuksen veri vapauttaa omantuntonsi uskonnosta: Et elä syyllisyyden ohjaamana sovittaaksesi pahoja tekojasi jollain teolla tai tekemättä jättämisellä. Kun Jeesus on Herrasi, et kysy, onko jokin asia vain muodollisesti oikein tai väärin, vaan: kuka sitä pyytää, palveleeko se Häntä? Et taannu lakihenkisyyteen etkä perinteen painostamiin tapoihin, vaan rakastat ja tottelet Jeesusta yli kaiken.
- * Saat palvella elävää Jumalaa sydämen levossa ja hyvällä omalla tunnolla, kiitollisuudesta, rakkaudesta, vapaaehtoisesti ja ilolla.

MILLOIN OLET TULLUT USKON JA OLIKO HELPPOA TULLA USKOVAISEKSI?

Sanotaan, että paha pappi puhuu itsestään. Mutta kun kysytään, suostun vastaamaan sillä ehdolla, että luki ja ymmärtää, ettei minussa itsessäni ole mitään hyvää. Vain Jumala on hyvä, ja vain Hän voi saada jotain hyvää aikaan. Elämäntilanteeni eivät aina ole olleet myötävirtaiset. Kun vastaan tässä esitettyihin kysymyksiin, en kuitenkaan keskity matkallani olleisiin vastoinkäymisiin, vaan Jumalan tekoihin. Vain se, mitä Hän tekee, on arvokasta. Ja siksi Hänelle kuuluu kaikki kiitos ja kunnia.

Tulin uskoon syksyllä 1976, 20 -vuotiaana. Tiesin kyllä hengelliset asiat, ja myös sen, että olin matkalla kohti ikuista kadotusta. En vain uskaltanut antaa elämäni Jeesukselle ja lähteä seuraamaan Häntä. 13 vuoden ikäisenä Jumala kutsui minua voimakkaasti, mutta hylkäsin tuon kutsun, koska pelkäsin, mitä kaverini sanoisivat. Vietettyäni 18 -vuotiaana 3 kk Englannissa, turhauduin sikäläisen elämän materialistisuudesta, ja aloin etsiä elämäni todellisia ja syvempiä arvoja: totuutta ja rakkautta. Vaikka tätä etsintää kesti yli kaksi vuotta, en tiennyt sen olevan mitään hengellistä tai uskonnollista laatuaan. Etsin yksinkertaisesti vain vastausta elämäni tarkoitukselle. Itse uskoontuloratkaisu ei ollut aivan helppo. Tiedostin kuitenkin, etten voi ohittaa Jumalan kutsua kevyesti. Siinä oli kyse elämäni tärkeimmästä ratkaisusta. Tajusin myös, ettei Jumala kutsu milloin tahansa, sillä edellisestä kerrasta oli kulunut seitsemän vuotta. Kun tein ratkaisuni lähteä seuraamaan Jeesusta, sain puhtaan sydämen ja mahdollisuuden alkaa elämäni uudestaan. Kahden viikon kuluksa sain julkisesti hylätä ja haudata vanhan elämäni ja tunnustautua Jeesukseen uskovaksi: Otin kasteen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja liityin Helsingin Saalem-seurakunnan uskovien yhteyteen.

KUINKA PIAN USKOONTULON JÄLKEEN JUMALA PUHUI SINULLE PALVELUSTEHTÄVÄSTÄ?

Vaistosin jo ennen uskoon tuloani, että minua valmistettiin johonkin. Uskoon tultuani luin jatkuvasti hankkimaani pientä Raamattua missä vain voin. Raamattukoulun jälkeen Jumala johti minut pieneen Seutulana Betania-seurakuntaan, jossa sain palvella viisi vuotta Jumalaa lähes kaikessa: Saarnasin, veimme evankelioivia lehtiä kodista kotiin kaikille lähikylien kaikille asukkaille useaan otteeseen. Kesäisin julistimme telttakokouksissa ympäristön eri kylille. Tunsin valtavaa Hengen paloa ja vastuuta kertoa evankeliumia aivan jokaiselle. Koin kutsua palvella Jumalaa missä vain Hän tahtoi.

Kesällä 1981 Jumala alkoi puhua vaimolleni ja minulle profetioilla, jotka vahvistivat sitä kutsua, jota koimme jo sisäisesti. Tutut ja myös aivan tuntemattomat uskovat profetoivat meille hyvin yllättävissäkin tilanteissa: Jumala lähettäisi meidät kaukaiseen maahan, jossa meitä jo odotettiin; ja meidän tuli valmistautua tähän tehtävään. Tuo kohde oli Etelä-Amerikan Andeilla, ja aloimme espanjan kielen opinnot ym. valmistautumisen. 1983 palasimme Seutulasta Helsingin Saalem-seurakuntaan, jossa alkoi 1.6.1984 kokoaikainen työni Jumalan valtakunnassa: ensin Länsi-Vantaalla, jonne syntyi 1986 uusi helluntaiseurakunta. Syksyllä 1987 lähdimme perheenä lähetystyöhön Boliviaan.

MIKÄ OLI TUO PALVELUSTEHTÄVÄ JA OLIKO HELPPO VASTAANOTTAA KUTSU?

Peruskutsuni ei ole vain jokin tehtävä, vaan elää Jumalan kanssa, Hänessä ja Häntä palvoen. Kaikki se mitä ja missä koen kutsumukseksi tehdä jotain Jumalalle, on etuoikeus: kiitoksen, ylistyksen ja palvonnan osoittamista Hänelle. Kokemani Jumalan kutsu tehdä Hänelle jotain on aina tapahtunut niin, että Hän on vai-

kuttanut sisäistä mielenkiintoa ja intohimoa siihen. Hän on myös avannut kutsumaansa tehtävään ovet ja tehnyt Hänen palvelemisensa kaikin puolin mahdolliseksi. Käytännössä tämä tehtävä on ollut lähinnä rukoilemista ja puhumista: evankeliumin julistamista ja opettamista. Opetustehtävääni kuuluu myös kirjoittaminen. Ilman Pyhää Henkeä en kuitenkaan pysty tekemään mitään Jumalalle, enkä varmaan edes haluaisikaan.

Tehtäväkutsumukseni on edesauttaa Jumalan valtakunnan etenemistä: sielujen pelastumista ja seurakuntien syntymistä. Lähetystyökokemuksen myötä olen todennut, että edellä mainittu toteutuu kohdallani parhaiten niin, että autan seurakuntia astumaan sisään Pyhän Hengen uudistukseen, asenneuudistukseen, rakenneuudistukseen ja evankelioinnin uudistukseen; toisin sanoen, että seurakunta voisi olla sellainen, millaiseksi Jeesus on sen tarkoittanut. Tähän päämäärään pyrin palvelemalla ja valmentamalla Jumalan kutsumia palvelijoita ja seurakuntia Jumalalle käyttökelpoisiksi aseiksi ja työkaluiksi.

Kutsumuksen vastaanottaminen ei ole ollut vaikeaa, sillä en ole koskaan mieltänyt sitä vaatimukseksi tai vain muodolliseksi tehtäväkomentukseksi: Jumala on kutsunut mukaan työhönsä, josta Pyhä Henki kantaa päävastuun. Ensin Jumala on aina puhunut sydämen tasolla ja valmistanut sisäisesti irtautumaan Hänen tarkoitamaansa uuteen vaiheeseen. Näin Jumala on houkutelut minut itse pyrkimään Hänen osoittamiaan uusia tehtäviä kohti. Kun ovet ovat sitten avautuneet, olen kokenut syvää kiitollisuutta, antautuvaa palvontaa ja voitonriemua: Jumala on katsonut minut arvolliseksi palvelemaan Häntä! Saan toteuttaa kutsumustani! Lähetystyö ei siis ole mitään raskasta uhritietä, vaan käsitämättömän suuri kunnia ja etuoikeus, kiitosuhri. Olisihan todella turhauttavaa elää vain aineellisia ja ajallisia päämääriä varten.

Olen auttanut yksittäisiä uskovia, ollut istuttamassa uutta seurakuntaa (esim. Myyrmäki, Zudañez), palvellut yhtä seurakuntaa (esim. 1995-1999 pastorina Juvalla) ja myös useita seurakuntia ja kokonaisia herätysliikkeitä. Esim. Boliviassa toimin aluksi 1988-1990 ketsuankielisellä alueella, jossa oli 43 seurakuntaa. Tehtäväni oli mm. tukea tuon seurakuntayhdistyksen johtoryhmää, opettaa kerran kuussa työntekijäpäivillä, auttaa heitä johtamaan koko tuota työtä ja vieraila heidän kanssaan tuon alueen (50 x 100 km) eri seurakuntien suuremmissa tapahtumissa, joissa Pyhän Hengen voima vaikutti mm. niin, että paljon sairaita parani. Työalueellani kastettiin vuosittain n. 150 uskoon tullutta. Myöhemmin tämän Valle Alto -nimisen alueen työ jaettiin neljään osaan, ja siellä oli 1999 yhteensä jo 70 seurakuntaa, n. 3000 uskovaa. Vuodesta 1999 palvelin Boliviassa IEPN -herätysliikettä, jossa oli tuolloin 90 seurakuntaa, ja vuonna 2004 jo n. 150. Tällaisessa tilanteessa keskittyminen vain yksittäisiin uskoviin tai seurakuntiin olisi ollut tehotonta. Olisin voinut vieraila joka seurakunnassa vain kerran kolmessa vuodessa. Niinpä keskityin näiden seurakuntien työntekijöihin ja lähetyskandeihin, kokoamalla heitä koulutustapahtumiin viikonlopuksi, viikoksi tai jopa neljäksi viikoksi.

MITEN PALVELUSTEHTÄVÄSI ON MUUTTUNUT VUOSIEN AIKANA?

Vuonna 1995 palasimme Suomeen toiselta lähetystyökautelta. Seitsemän vuotta pioneerityössä ketsua-kansan parissa Bolivian karuissa ja kuluttavissa olosuhteissa tuotti sen, että koin olevani kuin kasaan rutistettu paperipussi. Työnkuva oli ollut sellainen, että jo lähtiessä säännöllisille pitkille maaseutumatkoille tiesin palaavani sieltä totaalisen uupuneena ja jollain muotoa sairaana ja kirppujen syömänä. Kun mainitsin tästä joskus Suomessa, minulle vain todettiin, että sairaana ei tule työskennellä. Arkitodellisuus oli työalueellani kuitenkin sellainen, että oli vain kaksi vaihtoehtoa: joko työskennellä sairastellen, tai sitten lopettaa kyseinen työ. Valitsin tietenkin ensimmäisen ja olin hiljaa. Havaitsin myös toisen todellisuuden: Mitä enemmän oli vastoinkäymisiä, sitä voimallisemmin hengellinen työ eteni. Mitä enemmän ihmisiä tuli uskoon, sitä vähemmän heistä jaksoi edes iloita inhimillisesti. Positiivisinta kuitenkin lienee se, että vastoinkäymisten ansiosta ei riittänyt suuresti voimia hengelliseen ylpeilyynkään. Niinpä Suomeen palattuani tunsin 39-vuotiaana itseni 98-vuotiaaksi. Koin tehneeni jo tarpeeksi Jumalalle lähteäkseni taivaan kotiin. Noihin aikoihin osallistuin Suomessa Pyhän Hengen uudistus -kokouksiin. Eräs pastori profetoi minulle rohkaisevasti: "Sinun aikasi ei ole vielä ohi". Puolen vuoden janon ja kaipauksen jälkeen Pyhä Henki tuli minuun uudella tavalla, ensin käsiin ja sitten kuin puhaltaen koko rutistettuun paperipussiolemukseeni. Jumalan voima tuli ja täytti rintani, niin että kykiluut olivat vähällä singota ulos. Välittömästi tämän kokemuksen jälkeen tunsin itseni huojentuneeksi, ja sain ikään kuin palata ihmisten ilmoille normaaliin elämään ja hengittää jälleen vapaasti.

Jumalan Hengen konkreettinen läsnäolo jäi vaikuttamaan ja siunaamaan kaikkea olemistani ja palvelutehtävääni. Kun tästä näkökulmasta katselin taaksepäin, koin, että kaikki aiempi Jumalan palvelemiseni oli kuin tyhjän veroista. Olin toki palvellut Jumalaa kaikkeni antaen. Haaveeni oli toteutunut: olin saanut kulua tasaisen totaalisesti sekä hengen, sielun että fyysisten voimieni suhteen. Vaikka olin työssäni jatkuvasti rukoillut ja puhunut kielillä ja kokenut Jumalan johdatusta, se tuntui nyt kuitenkin perin omavoimaiselta, "ihmishien hajuiselta". Jumala kutsui minua johonkin uuteen. Hän halusi vielä näyttää, mitä voi tapahtua, kun ihminen ei vain palvele Jumalaa Hänen avullaan, vaan antaa Pyhälle Hengelle suvereenin mahdollisuuden toimia itse niin kuin Hän tahtoo.

Pyhän Hengen voitelussa on kyse Jumalan eikä ihmisen sodasta. Usein ihminen tekee sen virheen, että asettaa ensin itse rukousaiheensa ja muut pyrkimyksensä, ja käy sitten itse taistelemaan ja pyytämään Jumalaa, jotta Hän toteuttaisi ihmisen Hänelle antamia ohjeita ja pyyntöjä. Tällainen on ihmisen omaa hengellistä sodankäyntiä, joka perustuu siihen epäuskoiseen ajatteluun, että Jumala on passiivinen, haluton ja ky-

kenemätön tekemään itse mitään; ja kaikki mitä Jumalan valtakunnassa tapahtuu, rajoittuu siihen, mitä ihminen tekee Jumalalle tai Hänen nimessään. Pyhä Henki haluaa viedä omiansa pidemmälle, Jumalan sotaan, jossa Hän on kaiken Alullepanija ja aktiivinen osapuoli. Uskovan tulee luopua epäuskosta ja luottaa siihen, että Jumala on itse kiinnostunut omien suunnitelmiansa toteutumisesta. Ihmisen tehtävä ei ole olla kaikessa päällepäsmärinä, vaan olla Hänelle alamainen, kuulla Hänen ääntänsä, seurata Hänen ohjeitaan, ja antaa Hänelle mahdollisuus tehdä omia tekojansa, jotka vain Hän voi tehdä. Näin toimien voimme aidosti antaa Jumalalle kaiken kunnian siitä, mitä Hän on todellisesti tehnyt. Jos itse teemme kaiken, on epäaitoa ja nöyrystelemistä sanoa, että kaikki kunnia kuuluu Jumalalle, kun todellisuudessa Hänelle ei ole annettu edes mahdollisuutta tehdä mitään.

Palvelutehtäväni on ajan myötä muuttunut ja tarkentunut. Alkuaikoina tein paljon myös sellaista, mitä arvelin, että minun odotettiin tekevän. Palvelin siis Jumalan ohella myös monia turhia perinteitä. Nykyisin pyrin aktiivisemmin kyseenalaistamaan kaiken seurakunnallisen tekemisen ja linjaamaan sen Raamatun suuntaiseksi, ja palvelemaan Jumalaa Hänen tahtomallaan tavalla. Tähän on eniten vaikuttanut juuri Pyhän Hengen konkreettinen ja läheinen kokeminen ja kumppanuus: Keskityn entistä enemmän siihen, minkä koen Jumalan tarkoittaneen tehtäväkseni, siis Pyhän Hengen uudistukseen ja opetuslapseuteen, ja näiden eteenpäin välittämiseen, kuten Paavalikin Efeson herätyksessä (Apt.19:6-12,20). Kun esim. vierailen Perussa tai Boliviassa, pyrin yhteistyöhön sellaisten seurakuntien kanssa, joissa koen olevan aitoa janoa ja avoimuutta Pyhän Hengen suvereeniin vaikutukseen nähden.

Palvelen Jeesusta ja ihmisiä sillä valolla, kuin Hän on minulle antanut. Koen olevani vielä matkalla. On kuitenkin hyvä tietää, että vaikka tietomme on vajavaista, Jumala on täydellinen ja aina oikeassa. Avoin ja nöyryä asenne Pyhää Henkeä kohtaan on elinehto. Minun tulee ojentautua Hänen mukaansa ja olla valmis muuttamaan sellaisia käsityksiäni, joita Jumala haluaa muuttaa. Todennäköisesti olen vielä monessa asiassa väärässä. Tämä väärässä oleminen tarkoittaa sitä, että joidenkin asioiden tarkalla käsittämällä ja soveltamisella ei ole ollut jostain syystä ajankohtaista tarvetta, ja ne ovat sen vuoksi jääneet osaltani pienemmälle huomiolle. Jumalaa ei voi kuitenkaan palvella kuuliaisesti epämääräisesti ymmärrettyjen ohjeiden pohjalta: Asia, jonka merkityksen tiedostaminen on sameaa, vaatii syvempää perehtymistä ja tarkempaa oivaltamista, ennen kuin sitä voi soveltaa omaan elämäänsä ja opettaa muille. Tämä ei tietenkään ole mikään ongelma. Pyhä Henkihän on lähetetty uskville juuri Opettajaksi, jonka tehtävä on johdattaa meidät kaikkeen totuuteen.

MITEN ”CARRO DE FUEGO” ON SAANUT NIMENSÄ – MITEN ”TULIVAUNU” ON SYNTYNYT?

Nelikasvoinen Tulivaunu on Hesekielin kirjan 1. ja 10. luvuista. Siitä tuli tiimin nimi, kun palvelimme evankelistia Aili ja Markku Heinosen kanssa yhteistyössä Boliviassa 1999-2000. Tulivaunu kuvasi rukouspalvelukousten vastuita: Aili palveli, minä tulkkasin, Markku oli kopparina ja Pirkko vaimoni hoiti toisessa aalossa niitä, joita oli jo palveltu, yleensä siis Pyhän Hengen vaikutuksesta maassa makaavia. Myöhemmin tämä nimi tuli myös opetuskirjasarjalle, jota olin tekemässä ja sittemmin koko palvelutyölleni. Tulivaunun päätehtävä on auttaa seurakuntaa kantamaan Pyhän Hengen voitelua. Hengen uudistus ja opetuslapseus ovat siinä ikään kuin ”pyörä pyörässä”. Ne kuuluvat yhteen ja tukevat toisiaan. Tulivaunu kuvaa myös Jumalan antamaa näkyä ja ihannetta apostolisesta seurakunnasta, jossa kaikki ne perusolot, jotka Hän on seurakuntaansa tarkoittanut, toimivat toisiaan täydentäen, ilman eri osa-alueiden keskinäistä ristivetoa. Tulivaunun tarkoitus on siten myös yhdistää Kristuksen ruumista, jonka nykyinen pirstaleisuus johtuu yleensä eri hengellisten osa-alueiden yksipuolisesta soveltamisesta – jopa toisiaan vastaan. Vaikka Tulivaunu -nimi on kytköksissä Jumalan minulle antamaan näkyyn ja palvelutehtävääni (Hengen uudistus ja opetuslapseus), se ei tietenkään ole minun keksintöni. Se ei tarkoita minua, eikä se ole minun, vaan Jumalan. Pyhä Henki voi ja haluaa toteuttaa tätä näkyä kaikkialla.

MITEN KIRJOITAT OPETUSLAPSEUSKIRJOJA – MITEN VALMISTAUDUT KIRJOITTAMISEEN?

Kirjojen perusrungot ovat jo osittain tekeminäni seminaarimateriaaleina jollain kielellä, ja jotkut aiheet ovat vain näkynä hengessäni. Kun keskityn johonkin kirjaan, tämä aihe ja sitä käsittelevä jo olemassa oleva materiaali alkavat elää ja tarkentua.

Itse asiassa kyse ei ole jostain irrallisesta työstä, tekemisestä tai jostain ponnistelemisestä, vaan ihan vain olemisesta, normaalista elämisestä peruskutsuimuksessani: Minulle työ, elämä, vapaa-aika, loma jne. ovat jokseenkin yksi ja sama asia, tai ne menevät luontevasti lomittain. Ei ole olemassa elämää ilman Jumalaa, ja sitten jotain rajattua elämää, jossa Jumala on tai saa olla mukana. Hän joko on tai ei ole aina ja joka paikassa. Olen töissä lomalla ja lomalla töissä. Voin saada lomalla, esim. kesämökillä, vallankumouksellisia ajatuksia, jotka tietenkin unohtaisin, ellen kirjoita niitä saman tien siellä paperille, josta sitten myöhemmin voin työstää niitä tietokoneelle.

Normaalioloissa työskentelen säästöliekillä, sillä periaatteella, että Jumala ja aika ovat puolellani. Teen lähes koko ajan työtä joko ajatuksissani tai kirjoittaen. Monet ovatkin tästä huolissaan. He eivät ilmeisesti ole tiedostaneet, että Jumalan valtakunnassa voi tehdä työtä eläen siinä, ”virraten”. En näet raada täydellä teholla itseäni väsyttäen. Kartan omavoimaista, teknistä tutkistelua. En pyri tekemällä tekemään ns. raamattutunteja.

Inhoan ”pääntietoa” ja ”järjen päätelmiä” hengellisissä asioissa. Jos Pyhä Henki ei avaa, mitään ei tapahdu. Ja kun Hän antaa ajatuksia, ne myös virvoittavat ja innostavat. Stressin ja loppuun palamisen sijaan olen usein pakahtua riemusta ja ylistyksestä, kun tajuan Jumalan suuruutta ja hyvyttä. Silloin voin hyppiä ja ylistää kielillä puhuen tai suomeksi, joko musiikin tahdissa tai ilman sitä: Voimani uudistuvat ja lataudun Jumalan voimalla. Nautin työstäni. Jumalan Henki virtaa jatkuvasti sydämessäni virvoittaen. Näkyvällä tasolla työ etenee usein hitaasti. Jumala rohkaisee kuitenkin jatkamaan: Joskus koen ja näen lähes fyysisen todellisesti, kuinka taustallani Jumalan suuret koneet jylläävät ja Hänen pyöränsä pyörivät, vakuuttaen, että Hänen suunnitelmansa tulevat toteutumaan vastustamattomalla ylivoimalla, vääjämättömästi.

Pyrin elämään niin, että yhteys Jumalaan toimii koko ajan, siis missä vain. ”Rukoilkaa lakkaamatta” tarkoittaa tätä. Jumala herättää minut aamuisin opetuslapsen tavoin ja avaa korvani kuulemaan Hänen ääntänsä. Usein Jumala puhuu yölläkin. Olen oppinut, että se asia kannattaa silloin melko välittömästi mennä kirjoittamaan. Yleensä siis aamupäivät olen Jumalan läheisyydessä, rukoillen ja Sanaa lukien, ja sitten myöhemmin alan ”purkaa” tietokoneelle sitä, mitä Jumalan läheisyydessä on annettu tai avattu.

Ennen kuin voin kirjoittaa jotain, Pyhä Henki on avannut ja innoittanut minua. En kirjaa mitään sellaista, mikä ei todellisesti elä itselleni. En myöskään siirrä ”kylmää tietoa” jostain toisesta kirjasta Tulivaunu -kirjaan. Kyse on opetuksesta, joka on auennut itselleni henkilökohtaisesti ja josta olen vakuuttunut yleensä myös käytännön kokemuksen kautta. Tämä saattaa olla eräs huomioitava seikka myös kirjoja opiskeltaessa. Niitä ei ole todellisuudessa tehty lukkarimaisen teoreettisessa opettajan voitelussa, vaan pikemminkin profeettallisessa Hengen poltteessa tai apostolisessa Jumalan voittovoiman vyörytyksessä. Oikea tapa lukea niitä onkin siis – ei vain opiskella niissä olevaa tietoa – vaan kytkeytyä samaan Pyhän Hengen virtaan, jossa ne ovat syntyneet, ja tulla osalliseksi Jumalan vaikuttamasta uskosta ja intoutua Hänen ylivoimastaan.

MIKÄ OLISI SANOMASI USKOVALLE, JOTA NYKYINEN USKONELÄMÄ EI TYYDYTÄ?

Jeesus kutsui opetuslapsensa seuraamaan Häntä. Koettelemusten ilmaantuessa Pietari kielsi Hänet, ja Juudas myi Hänet. Sama voi tapahtua suhteessamme Pyhään Henkeen, vaikka muodollisesti jatkaisimmekin Jeesukseen uskovina. On mahdollista, että jo koettuasi Pyhän Hengen läsnäolon ja voitelun elämässäsi, ajautut tilanteeseen, jossa lähelläsi elävät ihmiset eivät arvosta sitä. Tällöin edessäsi on valinnan paikka: Voit joutua kieltämään tai jopa myymään Pyhän Hengen voitelun elämässäsi, jotta säilytät maineesi ja asemasi näiden ihmisten silmissä. Parempi vaihtoehto on kuitenkin kieltää itsensä, ottaa ristinsä, kuolla omalle kunnialleen ja seurata Jeesusta ja Pyhän Hengen voitelua. Juudas sai ylipappien mielisuosion, mutta menetti kaikkein arvokkaimman elämästään, ja päätyi epätoivoon. Pietari murtui ja palasi Jeesuksen luokse, ja sai alkaa uudestaan. Pietari otti ristinsä jälleen. Hän sai elää Pyhän Hengen läsnäolossa ja palvella Jeesusta Pyhän Hengen tuoreessa voitelussa, ja nähdä Jumalan suuria ihmeitä.

Jos et ole tyytyväinen nykyiseen uskonelämääsi, siinä on ilmeisesti jotain vialla: Älä siis jatka kuten tähänkin asti. Todennäköisesti et tarvitse entisen uskonnollisen elämäsi uudistusta, syttymistä johonkin epäaitoon, mikä sinua ei ole tyydyttänyt tähänkään asti, vaan totaalista muutosta. Muutos ei tule kuitenkaan itsestään.

Pyydä Jumalalta, että oivallat armon, eli sen, että Jeesuksessa kelpaat Isälle ja miellytät Häntä. Luota Jumalan Sanaan ja Pyhään Henkeen, ja elä Hänestä riippuvaisena.

Hengelliset kompromissit eivät johda mielekkääseen uskonelämään, vaan keskinkertaisuuteen, tarkoituksettomuuteen, turhautumiseen ja apatiaan. Jumala on luvannut siunata sinua, kun uskot Jeesukseen. Kompromisseihin sen sijaan ei tarvita uskoa, vaan pelkoa; ja siksi ne takaavat mitäänsanomattoman hengellisen elämän. Kun yrittää kelvata kaikille, ei lopulta kelpaa kuin paholaiselle: Kompromissit eivät miellytä Jumalaa. Ne eivät siunaa muita uskovia, eivätkä edes sinua itseäsi, eikä niistä ole herätteeksi ja esimerkiksi uskosta osatommillekaan.

Älä siis anna pelon tai yleisen mielipiteen säädellä elämääsi: Älä pelkää, mitä muut ajattelevat tai sanovat, vaan etsi vilpittömästi Jumalaa. Luota Jeesukseen ja tottele Häntä enemmän kuin ihmisiä. Älä hyväksy korruptiota äläkä manipulaatiota: Älä anna minkään sitoa hengellistä vapauttasi, lahjomalla, mielistelemällä tai syyllistämällä omaatuntoasi. Älä alistu taloudelliseen, henkiseen tai hengelliseen painostukseen.

Tunnusta Jeesuksen herruus elämässäsi. Kunnioita Pyhää Henkeä. Älä häpeä äläkä kiellä Häntä. **Älä myymistäsi hinnasta Pyhän Hengen voitelua, vaan asetu selvästi myötävirtaan Jumalan puolelle:** Älä kylvä, äläkä anna kylvää sydämeesi kahdenlaista siementä: Älä yhtä aikaa sekä puolusta että myös vastusta Pyhää Henkeä! Pyri yhdenmukaisuuteen hengellisessä elämässäsi: Älä kudo ja pura yhtä aikaa, vaan rakenna Jumalan asumukseksi Hengessä. Ef.2:22

Jos hengellinen elämäsi ei tyydytä sinua, myönnä ja tunnusta tilasi Jumalan edessä. Nöyry ja riisu uskonnollisuuden kaapu yltäsi. Todennäköisesti tarvitset impulsseja ulkopuoleltasi: Mene sellaisten puhdashenkisten uskovien luo, joilla koet olevan jotain enemmän kuin sinulla, Hengen vapautta ja tuore jumalayhteys. Avaudu vastaanottamaan sitä, mitä Jumala tarjoaa sinulle. Tule Pyhän Hengen läsnäoloon ... viivy ja ”likoa” siellä ... ja jää sinne. Kuule, kun Hän puhuu sinulle. Ja anna Hänen koskettaa, hoitaa ja muuttaa sinua.